

ΕΛΕΝΗ ΠΟΛΥΧΡΟΝΑΤΟΥ

“Κρεμάστρες του Δημόσιου Χώρου”

στηρίζουν το δικαίωμα στην αλληλεγγύη

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΑΜΟΙΒΑΙΟΤΗΤΑΣ ΚΡΕΜΑΣΤΡΕΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΧΩΡΟΥ

Ένα πρότζεκτ Κοινωνικής Τέχνης της εικαστικής και ιστορικής τέχνης Ελένης Πολυχρονάτου

Για τη δημιουργία ενός νέου τρόπου και χώρου συγκέντρωσης και ανταλλαγής ρούχων, αγαθών ή τροφίμων

1 Ιδέα / 1 Μοντέλο 15 Καλλιτέχνες / 18 Εκδόσεις / 6 Νέες

Πάρης Αντωνάκης	Στέλιος Παναγιωτόπουλος	Στέλλα Παπαθανασίου	Ζωή Αρβανίτη	Πολυάνα Βλατή	Τζιμς Ευθυμίου	Αιώρα Αιώρα
Ελένη Πολυχρονάτου	Σοφία Σιδροπούλου	Γιάννης Χωριατέλλης	Μαρία Μεθυμάκη	Ελένη Ρίλι	Αφροδίτη Σαρταμπάκου	Αφροδίτη Σαρταμπάκου
			Στέφανος Σουβατζόγλου	Δημήτρης Τσανιζής	Δημήτρης Τσανιζής	Γιάννης Χωριατέλλης

> Ποιό ήταν το αίσθημα το οποίο δημιούργησε αυτή την ιδέα για το πρότζεκτ “ΚΡΕΜΑΣΤΡΕΣ”;

Δεν είναι ένα αίσθημα, αλλά είναι λόγοι πολλοί. Καταρχάς σαν δημιουργός εργαζομαι κατά βάση με τα σύμβολα. Ως εκ τούτου ήταν φυσικό για μένα να περάσω στην σύλληψη ενός κοινωνικού συμβόλου, το οποίο θα μας υπενθυμίζει -ενδεχομένως- το πνεύμα της προσφοράς και της κοινωνικής οικονομίας.

Κατά δεύτερο σαν άνθρωπος με απασχολεί η κοινωνική πρόοδος. Ξέρετε πιστεύω ότι τα πράγματα μπορούν να είναι πολύ καλύτερα, αν τα οργανώνουμε όμορφα - καλλιτεχνικά - αν θέλετε. Το πρότζεκτ θα μπορούσαμε να πούμε ότι έχει ως βάση τα λόγια του Malevich «στις μέρες μας καταλάβαμε ότι η ζωή δεν είναι το περιεχόμενο της τέχνης, αλλά ότι η τέχνη πρέπει να γίνει το περιεχόμενο της ζωής, αφού μόνο έτσι η ζωή μπορεί να είναι όμορφη», τα οποία ειπώθηκαν περίπου έναν αιώνα πριν.

Κατά τρίτο μελέτησα επί σειρά ετών την τέχνη στο περιβάλλον σε χώρες όπως η Γαλλία, η Αγγλία και η Αμερική, όπου η τέχνη είναι μια καθημερινότητα. Αν αποδεσμεύσουμε το πρότζεκτ από την βασική του λειτουργία που είναι η προσφορά δεν είναι κακό να περιδιαβαίνουμε μια πόλη και να συναντούμε έργα τέχνης πολύ περισσότερο καθώς αυτά μπορούν να πλαισιωθούν με αγαθά για κάποιους από τους συνανθρώπους μας που τα έχουν τόσο πολύ ανάγκη.

Τέλος να μην ξεχνάμε ότι η τέχνη διαμορφώνει συνειδήσεις. Το πρότζεκτ, θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι εκεί για να μας υπενθυμίζει ότι όπως η φύση μας προσφέρει το δώρο της ζωής και μπορούμε να αναπνεύσουμε, να τρεφόμεστε ή να περπατάμε έτσι και μεις σαν ένα κύτταρο αυτής της ζωής έχουμε αυτό τον βασικό προορισμό, δηλαδή το να προσφέρουμε χωρίς κατ’ ανάγκη αυτό να περνά μέσα από την διαδικασία της χρηματικής ανταμοιβής. Είμαστε πολίτες της χώρας, αλλά και άνθρωποι της γης κι όποιο χάνουν αυτή την κατανόηση είναι κάπως σαν τους ανθρώπους τους ακρωτηριασμένους, που τους λείπει κάποιο βασικό σωματικό μέλος.

> Πώς έρχεστε σε επαφή με τον κάθε δήμο και πώς πείθονται για την αξία του συγκεκριμένου πρότζεκτ;

Εκτός από την ευγενική εμπιστοσύνη και αμέριστη υποστήριξη προς εμένα και την όλη δράση από τον Δήμαρχο Σταύρο Κασσιμάτη και τους υπευθύνους του Δήμου Κορυδαλλού η συνεννόηση με τους άλλους δήμους γίνεται μέσα από την ευαισθητοποίηση η την πρόσκληση.

> Πιστεύετε ότι η τέχνη την παρούσα δύσκολη εποχή μπορεί να δημιουργήσει κι άλλες νέες δουλειές/εργασίες που να προωθούν την αλληλεγγύη μεταξύ των πολιτών;

Δεν θα θέλα να πω εργασίες, Όχι ότι το αποκλείω πολύ περισσότερο γιατί αυτό γίνεται καθώς τοποθετούνται έργα τέχνης μέσα στις πόλεις. Όμως θα σταθώ περισσότερο στο

Η ιδέα του project ανήκει στην ιστορική τέχνη και καλλιτέχνη Ελένη Πολυχρονάτου και αποτελεί ένα σύμβολο αμοιβαιότητας προς τον συνάνθρωπο που έχει ανάγκη. Όσο απλοϊκή και αν μοιάζει, τόσο αποτελεσματική είναι, είπαν όσοι έχουν παρακολουθήσει στις γειτονιές της Αθήνας το project να βρίσκεται σε εξέλιξη.

Οι «Κρεμάστρες του Δημόσιου Χώρου» μία εγκατάσταση δημόσιας χρήσης και συνάμα ένα αντικείμενο τέχνης έχει σα σκοπό τη δημιουργία ενός νέου τρόπου και χώρου συγκέντρωσης και ανταλλαγής ρούχων, αγαθών ή τροφίμων. Είναι έτσι υλοποιημένο, ώστε να ενθαρρύνει την πρωτοβουλία στους κατοίκους να εκφράσουν την αλληλεγγύη τους, που είναι τόσο σημαντική αυτές της στιγμές της κρίσης.

Το Μάρτιο, η Ελένη ανέθεσε σε δέκα καλλιτέχνες ένα μικρό γλυπτό, βασισμένο σε ένα δικό της σχέδιο: ένα τρίποδο, με ύψος περίπου 1,80 μ., το οποίο θα έπρεπε να πληρεί δύο προϋποθέσεις: να είναι κατασκευασμένο από ξύλο, μέταλλο και άλλο ανακυκλώσιμο υλικό και να προσφέρει τη δυνατότητα να κρεμάει κανείς πάνω του αντικείμενα. Αντικείμενα χρήσιμα για τους συνανθρώπους μας που τα έχουν ανάγκη. Μια κούκλα, ένα ρούχο, ένα καπέλο κρεμόνται με αγάπη και χρησιμοποιούνται με την ίδια αγάπη από όσους τα έχουν ανάγκη. Η Ελένη, όπως αναφέρει δημοσιεύμα της ιταλικής εφημερίδας corriere della sera “κάθε βράδυ ελέγχει και καταγράφει πόσο χρησιμοποιήθηκαν οι διάφορες κρεμάστρες και επαληθεύει πώς κάθε μία από αυτές τις κατασκευές χρησιμεύσε ανάλογα με την περιοχή στην οποία βρίσκεται”.

άλλο. Ναι πιστεύω ότι η τέχνη προάγει μια πιο ευαίσθητη κοινωνία. Ο αληθινός καλλιτέχνης, που αφιερώνει τη ζωή του για να φτιάξει ένα έργο όσο το δυνατόν καλύτερο, πιστεύετε ότι το κάνει μόνο για τον εαυτό του; Δε νομίζω.

> Στα αλήθεια έχετε διαπιστώσει πως στις μέρες μας βγαίνει ο αληθινός εαυτός του ανθρώπου;

Ο Μπράκ έλεγε να μην περιμένουμε από ένα ζωγράφο περισσότερα από όσα μπορεί να φτιάξει κι από ένα κριτικό περισσότερα από όσα μπορεί να δει. Θα έλεγα - χωρίς να θέλω να το αναπτύξω περισσότερο - ότι μακάρι να βγαίνει ο αληθινός εαυτός των ανθρώπων.

> Πως αισθάνεστε που, ενώ οι “ΚΡΕΜΑΣΤΡΕΣ” οδηγούν τους πολίτες στα μονοπάτια της αλληλεγγύης, υπάρχουν ωστόσο περιστατικά βίας από ακραίες οργανώσεις;

Πριν από μερικά χρόνια ο αγαπημένος μου καλλιτέχνης Χούντερβάσερ έφτιαξε το Σπιτό και γράφοντας ένα γράμμα είχε αναφέρει ότι δεν θα έχουμε μια οικολογική κοινωνία σήμερα, ίσως ούτε αύριο αλλά ίσως μεθαύριο να έχουμε. Θέλω να πω ότι οι προσπάθειες υπήρχαν υπάρχουν και θα υπάρχουν για μια καλύτερη κοινωνία και έτσι έχει προχωρήσει η ανθρωπότητα. Από τους ανθρώπους που εργάστηκαν για το κοινό καλό ο καθένας από το μετερίζι του από τον δάσκαλο, τον ερευνητή, τον μουσικό τον αρχιτέκτονα, τον ποιητή. Αυτό είναι το πνεύμα της ανθρωπότητας και σε εποχές δυσκολίας παρουσιάζεται με ένα πιο έντονο παρόν.

> Πόσοι και ποιοί καλλιτέχνες έχουν συμμετάσχει ως τώρα και πόσοι ακόμη θα ακολουθήσουν;

Συμμετέχουν μέχρι στιγμής 15 καλλιτέχνες. Οι Σοφία Σιδροπούλου, Τζιμς Ευθυμίου, Στέλλα Παπαθανασίου, Στέλιος Παναγιωτόπουλος, Πάρης Αντωνάκης, Μαρία Μεθυμάκη, Στέφανος Σουβατζόγλου, Λοίζος Λοίζος, Ζωή Αρβανίτη, Πολυάνα Βλατή, EllenA Pili, Αφροδίτη Σαρταμπάκου, Δημήτρης Τσανιζής, Γιάννης Χωριατέλλης και θα ακολουθήσουν -24 νέα έργα από άλλους καλλιτέχνες όπως οι Μάρω Κουρή, Όμαδα artreteam, Λίτσα Μουσουλή, Ένιος-Ερως Γιώγος, κ.α.

> Σε ποιους άλλους δήμους θα δούμε τις “ΚΡΕΜΑΣΤΡΕΣ”;

Εχουμε προγραμματίσει για το τέλος του Σεπτεμβρίου σιγά - σιγά να μπαίνουν τα νέα έργα στο Δήμο Ψυχικού- Φιλοθέης και στο Δήμο Μοσχάτου -Ταύρου με την υποστήριξη της Ένωσης Ελλήνων Φυσικών σε βασικά σημεία όπως ΚΕΠ, Πνευματικά Κέντρα, Δημαρχεία, σχολεία- ειδικά και μη, βρεφονηπιακούς, πλατείες, σταθμούς και αθλητικά κέντρα και συνεχίζουμε... πρώτα ο θεός.

